

Werken in de open lucht, hoog boven het straatgewemel, verschillende generaties geven de fakkel door. (foto HVdS)

Opbrengst parochiaal eetmaal goed besteed

Vijf generaties Merchtemse dakwerkers aan de slag

13 600 leien en 13 600 haakjes om alle leien vast te maken. Zoveel stuks waren er de voorbije maanden nodig voor het nieuwe dak van 't Vijverdal. En dat door 2 man: Benny en zoon Jeroen Buys, dakwerkers uit Merchtem. Als grootvader Willy Buys begint te vertellen dan stromen de verhalen eruit. Het is dan ook wel wat: 4 generaties die aan de daken van de parochiezaal – sinds 2002 spreken we over 't Vijverdal – gewerkt hebben. En eigenlijk gaat het om 5 generaties ervaring op letterlijk 'hoog niveau'. De grootvader en vader van Willy werkten aanvankelijk vanuit Meuzegem-Wolvertem, maar ook toen al hadden ze hun aandeel in het dak van 'het patronaat', een eenvoudig vierkant gebouw dat in de jaren '30 naast de kerk opgetrokken werd. Toen Willy 2 was, in 1937, kwam het gezin naar de Bleukenweg 17 wonen en in die straat wonen ze nu nog. Al was de Bleukenweg van toen heel wat bescheidener dan nu, hij eindigde direct buiten het dorp al snel in een kerkwegel. Willy trok met de fiets naar school in Dendermonde

en Aalst waar hij een opleiding paswerker-draaier volgde, maar wilde meteen, zoals het vroeger vanzelfsprekend was, als daklegger bij zijn vader beginnen. En zo geschiedde...

Veel en hard werken

In de jaren '50 werd het patronaat verbouwd en uitgebreid tot het gebouw 't Vijverdal dat we nu kennen. De architect Piet Camu was afkomstig van Aalst, de aannemers Heyvaert, de zinkwerker Fernand De Pauw, de schrijnwerkers Gebroeders Petier en de dakdekkers waren allemaal Merchtemnaren. Zuinig als het toen moest gaan, werden de bestaande leien voorzichtig afgenomen en een gepensioneerde vrijwilliger schraapte en borstelde dagenlang zorgvuldig elke lei proper zodanig dat ze opnieuw konden gelegd worden, weliswaar met de opdracht dat vanaf de slagerij aan het kerkplein alleen de nieuwe leien zichtbaar mochten zijn. De dakdekkersploeg Buys bestond uit vier man: Willy en zijn broer en 2 neven. Een van de neven had een gebrekkelijke hand, maar leverde desondanks toch prima werk af. Toch dongen sommige opdrachtgevers alleen daarom al op de prijs af. Klinkt bekend, toch? Meestal werkten ze voor aannemers en particulieren, niet voor architecten. En werken was het geblazen! Aanvankelijk alles met de fiets, in weer en wind, van 's morgens 7 uur ter plaatse tot 7 uur 's avonds, van maandagmorgen tot zaterdagmiddag. Werkweken van 60 uur waren toen heel gewoon. Plannen en berekeningen maken en lood plooiën was voor na de uren. Ze legden overal daken, van Strombeek-Bever tot Buggenhout, rijhuizen, boerderijen en villa's, met vier man tot 100 daken op een jaar. En dat zonder veel hulpmiddelen: ladders van een aannemer ter plaatse, een fietswiel met een touw om het materiaal naar boven te hijsen en verder de blote handen... 's Morgens vader voorop met de fiets en zijn 3 helpers erachteraan, 's avonds Willy voorop. Pas in 1957 werd de eerste auto aangekocht. Alleen kon niemand van hen met een auto rijden. De oplossing? Willy reed op een zondag met een leerjongen van de garage met de nieuwe Opel via Bollebeek naar Asse – hij aan het stuur en de leerjongen naast hem, want die mocht als 14-jarige nog niet zelf rijden – onderweg stoppen voor een kaatswedstrijd en 2 Op-ales en de rijlessen waren rond. 's Anderendaags trok Willy als kersverse chauffeur met de ploeg in de auto naar het werk.

Generaties lossen elkaar af

Willy heeft na 30 jaar samen met zijn broer nog 10 jaar alleen verder gewerkt. Indien nodig kon hij een beroep doen op een gretige leerling van Havimo waar hij opleidingen voor toekomstige dakdekkers verzorgde. En intussen kreeg ook zoon Benny de onweerstaanbare drang om het 'hogerop' te zoeken. Hij zorgde jarenlang bij de MIVB, de Brusselse vervoersmaatschappij voor het onderhoud van de bussen, maar het dak riep. En hij kwam bij zijn vader werken om de zaak te kunnen overnemen en verder te zetten. Toen moest je nog 5 jaar bij een baas gewerkt hebben vooraleer je zelfstandige kon worden. Hij heeft ook lang alleen

gewerkt en daardoor kon hij geen grotere werken aannemen (zoals bijvoorbeeld de pastorie). Nu voor hem de pensioensleeftijd nadert, komt zijn zoon Jeroen de fakkel overnemen. Na een opleiding frezer-draaier in het VTI-Aalst en onderhoudswerk aan de metro in Brussel (MIVB) en bij de spoorwegen in Mechelen, begon hij nu 2 jaar geleden op zijn beurt bij zijn vader te werken. En hij heeft er zeker nog geen spijt van. Uiteraard is het werken nu gemakkelijker door de vele hulpmiddelen, het blijft wel een stiel 'in weer en wind'. Net als zijn vader, grootvader, overgrootvader en betovergrootvader houdt hij van het werken in open lucht, hoog boven het straatgewemel, en van zijn eigen baas zijn. Hij leert nog elke dag bij van zijn vader en maakt gebruik van de vele mogelijkheden tot bijscholing over nieuwe materialen en technieken.

Vondsten

De vondsten onder een dak zijn eerder beperkt. Willy's vader ontdekte ooit tussen de dakspanten van een oude boerderij een zak met Hollandse zilverstukken (van rond 1815), Willy zelf vond 2 revolvers maar Astrid, zijn vrouw, wou die niet in huis. Jeroens vondsten bleven tot nog toe beperkt tot oude kranten (van de jaren '80 en 90!!) en pakjes sigaretten.

Terug naar het dak dat blinkt in de ochtendzon. De leien die van een speciaal kleiner formaat zijn, komen van Cederal (vroegere Eternit) en bevatten uiteraard geen asbest meer. Het werk aan het dak van de parochiezaal duurde wat langer dan voorzien door vertragingen en problemen met de levering (o.a. materiaaltekort bij de producent, niet-passende nokken, ...) Samen met 't Vijverdal maar niet in hetzelfde bestek kreeg ook het KWB-lokaal een nieuwe dakbedekking. Als we met z'n allen het komende weekend samen naar het dak van 't Vijverdal kijken voor we de voetjes onder tafel schuiven dan kunnen we alleen maar beamen dat de opbrengst van de jaarlijkse parochie-eetmalen goed besteed wordt. Puik werk! (R.VH.)